

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 24.

Fredagen den 15 juni 1888.

1:sta årg.

Byrå:
8 Sturegatan 8
(ingång från Humlegårdsg. 19)
Annonspis:
25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser).

Tidningen kostar
endast 1 krona för kvartalet.
postarvodet inberäknadt.
Ingen lösnummerförsäljning!

Redaktör och utgivare:
FRITHIOF HELLBERG.
Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5.
Allm. Telef. 61 47.

Utgifningstid:
hvarje helgfri fredag.
Sista numret i hvarje månad
innehåller en
fullständig mode- o. mönstertidning.

Prenumeration sker:
I landsorten: å postanstalterna.
I Stockholm: hos redaktionen, å Stads-
postens hufvudkontor, i de större bok-
lädorna samt å tidningskontoren.

Till

Hru Elise Hwasser

vid hennes afsked från scenen.

En quäll, då jag i stum beundran fången
ser dagens drott till afsked facklan svinga,
jag ej — trots all min tjusning — kan betvinga
en suck, att redan dagen är förgången.

Så kände jag det och, då i salongen
en bifallsstorm vårt tack dig ville bringa;
igenom jublet tycktes det mig klinga
en suck af vemod: »Det var svanesången!»

Vår hyllning därför sanna konstnärinna,
hvars rykte ej bestämts af ödets tärning
på banad kungsväg upp till ärans tempel!

En ärligare seger fick du vinna!
Och därför: Tack för ädel lefnadsgerning
samt först och sist ett tack för ditt exempel!

Percival Lien.

Hos den sjuke.

Råd och erinringar.

I.

Solen strålar der ute och böljorna locka åter
med sin hänförande och melodiska sång,
men många finnas, som ej få följa de lockande
ljuden, fångslade som de äro vid sjukbädden.
Det måste nu under somrardagarne kännas
dubbelt svårt så väl för den sjuke som sjuk-
sköterskan, men de äro ock skyldiga hvar
andra dubbel hänsyn, dubbel fördragsamhet.
Minnas de alltid detta, skall pröfningen mista
mycket af sin bitterhet. Vi förutskicka detta
som en erinran, då vi träda in till den sjuke,
för att lära känna hvad så väl han som hans
omgifning har att iakttaga.

Man välje det sundaste bonings- eller sof-
rummet till sjukrum. Så vida det ej är midt
i högsommaren, är ett mot söder eller vester
beläget ändamålsenligast, enär solstrålarne ej
blott ega förmågan att desinficiera, utan ock
utöfva ett välgörande inflytande på den sjuk-
lyne. Målade eller bonade golf få dagligen
den vanliga lätta aftvättningen; hvita golf gni-
das hastigt med en hårdt urvriden klut. Möb-
lerna, hvilka böra vara så få som möjligt,
dammas med en lätt fuktad skinnlapp och tor-
kas sedan med en handduk.

Luften i sjukrummet måste man egna den
största uppmärksamhet; äfven under vintern
måste man lufta medels öppnande af fönster.
Blommande växter få ej finnas i rummet, men
en eller två bladväxter kunna erhålla plats
der inne.

Under sommarhettan verkar det särdeles
uppriskande, om man besprutar det oljemålade
golvet med friskt vatten, hvartill satts ett par
droppar ozogen. Kan ej detta ske, låter man
våta linnedukar afdunsta i rummet. Afrifning
af hela kroppen med tempererad (18°) vatten,
i synnerhet i armhålorna, är framför allt att
rekommendera. Om den sjukens tillstånd och
vädret medgifva det, kan man ej visa den
sjuke större tjänst än att föra honom i det

fria — i trädgården, på verandan eller balkongen.

Att man må egna den sjuke den kärleksfullaste uppmärksamhet, behöfva vi väl ej nämna; lika litet, att man bör gerna uppfylla hans önsknningar, men ej sätta sig mot läkarens anordningar, hvilka man med all kärleksfullhet bör förmå den sjuke att följa. Om han visar en lätt förklarlig retlighet och otålighet, bör man ej räkna noga med honom eller visa sig snarstucken.

Lugn är hufvudsaken för en patient; men lugn betyder utelemnande af allt, som på något sätt kan upphetsa, och det skall allt det göra, som man företager sig eller som sker öfver det dagliga, det vidvanda.

Låt därför bli att trippa omkring på tåspetsarne som ett vacklande, värkbrutet andeväsen, utan gå hurtigt som vanligt; dessa fruktlösa försök att gå ljudlöst frambringa i allmänhet långt mera knarrande och nervretande ljud än ett ordentligt steg.

Tala sakta, men låt bli att hviska. Ett forceradt hviskande väcker långt lättare den sofvande än ett vanligt, sakta samtal. Och låt bli att säga »Tyst!» Det är dock en helt öfverflödig påminnelse, då ju en hvar i förväg vet, att han skall hålla sig stilla.

Gå med lätta skodon och mörka kläder, som ej prassla. Har du något att säga, så säg det så högt, att den sjuke kan höra det om han har lust, och ingif honom ej den tanken, att du har privatligheter att anförtro andra, i synnerhet borta vid dörren.

Ty den dörren har mycket att svara för. Synes den ifrån sängen, öppna folk den långsamt, sticka in hufvudet och draga det långsamt ut igen. Om icke, hör patienten dörren öppnas och stängas på ett mystiskt sätt, utan att någon synbart går ut eller in, och så hviskas och tisslas det utanför. Vill du in, så öppna dörren raskt och frimodigt, stå ej som en tjuf och fumla i fem minuters tid med handtaget. Du uppnår ju dock endast att framkalla ett irriterande knarrande och vinner således långt ifrån din egen afsigt.

Vill du tala med den sjuke, så sätt dig tätt intill hufvudgården med ansigte och kropp i samma rigtning som hans. På detta sätt kan du bekvämt iakttaga honom, utan att han märker det, och så slipper han fästa sina ögon på dina, något som är ytterst obehagligt för en sängliggande och nervös människa.

Sörj för att patienten hvilat så bekvämt som möjligt, men afsky som pesten all slags force-rad, demonstrativ omsorg.

Dylika oroliga uppmärksamheter plåga honom endast och göra honom minst lika stor skada som ren försummelse.

I ett följande nummer återkomma vi till hvad den sjuke har att iakttaga.

»Första steget».

*H*ar du vid toist, hvaraf toedragt, som smärtat dig, alstrats, Tänkt vid dig sjelf: »jag ju ej första steget kan ta»;

Märk! Ej är kärlekens sed att vänta en annan till mötes — Ödmjuk han skyndar och glad först att få räcka sin hand.

Erik Modin.

Blommor i hemmet.

*J*a, om blommor i hemmet är det vi här vilja språka en stund i all vänlighet — om blommor i tvegehanda bemärkelse. Icke blott dessa, som från gröna stjelkar och bland gröna blad spira upp att med sina skira färger och sin härliga doft fröjda oss alla, den glade som den sorgsne, den unge som den gamle, utan äfven dessa »glädjens blomster», som osynliga och dock tydligt förnimbara spira upp ur den ädlaste grund, för att göra människornas hem till en värdig skola för de unga och en fredens hamn för de gamle.

I hvarje hem, der de förstnämnda saknas, har man omedvetet förnekat sig sjelf icke allenast en stor njutning, utan äfven ett medel till det slags förströelse, som blir en motvigt mot dåligt lynne och, liksom hvarje umgänge med naturen sjelf, blir för den, som älskar och vårdar dem, en källa till tanke på och beundran af skapelsens storhet.

Förutom den prydlighet och det nöje, som bladväxter och blommor skänka åt ett hem, ha de ju äfven, såsom vetenskapen intygar, en särskild förmåga att rena luften i våra bostäder och dymedels äfven förmonligt inverka på vår helse.

Den vanliga invändningen mot blomsterodling i hemmet är: »Jag har ej tid dermed!» — »Det är mig fullkomligt omöjligt att hinna sköta blommor!» — Ja, häri ligger mycken sanning, och du har delvis rätt deri, min vän! Dina barn upptaga dig så mycket, ditt hushåll är besvärligt, tusen ting och förhållanden hindra dig att tänka på ditt eget nöje i detta fall. Men erfarenheten har lärt den, som skrifer detta, att äfven med ett mycket besvärligt hushåll och många barn, med sjukdomsfall och allt, kan man, om man rätt älskar dessa naturens ljufva väsen, dock alltid finna någon stund på dagen, då man kan vattna dem, vända dem mot solen och pyssla om dem i allmänhet, liksom vore äfven de barn af ens kärlek. Och när dina egna barn växa till, kan du lära dem att älska dessa blommor, lära dem att sköta dem och derigenom föra dem in i skapelsens lustgård.

Det andra slaget af blommor är dessa hvarom vi i ungdomen tänka och tro: »Ack, hur lätt skall det icke blifva att pryda mitt hem med kärlekens blomster, att alltid le mot min käraste vän, att förlåta, om sådant skulle behövas — hur lätt skall icke allt detta blifva för mig!»

Ja, det kan lyckas, och det lyckas, men det går ej alltid så ofantligt lätt. Med mycken omsorg, med en ständigt vaksam kärlek, skall, oaktadt alla de brister, hvilka vidlåda vår bräckliga människonatur, både min och hans, den närmaste vännens, och deras, som för öfrigt omgifva mig, den jordmon beredas, der dessa härliga blommor skola skjuta skott och fröjdas. Och detta så, att icke blott de, som tillhöra detta hem, känna det och blifva lyckliga derigenom, utan äfven de, som utifrån komma med dem i beröring.

Att från mannens sida mycket måste göras, för att detta kvinnans arbete skall blifva möjligt, derom kan ju ej tvifvel råda, men då jag här endast talar till kvinnor, betonar jag också starkare den ofantliga kraft, som ligger i kvinnans tåliga kärlek. Jag talar dock här om den kärlek, som är förenad med omdömet klarhet och tankens sjelfständighet, icke denna så kallade kärlek, hvars egentliga namn är svaghet och hvilken i hemmet alstrar bittra örter

i stället för de blommor, som borde uppväxa ur dess jordmon.

Den verkliga kärlekens storhet och nödvändighet erkänner mannen — han gör det äfven och kanske mest i de ögonblick, då han vänder sig bort från den dåraktiga unga qvinna, med hvilken han jollrat och skalkats, men hvilken han ingalunda vill som hustru lägga intill sitt hjerta. De ädlare bland männen erkänna ärligt: »Min hustru skall vara ädlare och renare än jag sjelf,» de lägre bland dem säga det visserligen äfven — fast ofta omedvetet.

Nå väl, böra vi kvinnor ej glädjas häröfver, bör det ej uppmuntra oss att med ifver odla dessa blommor i hemmet, hvilka under många förhållanden, jag säger icke alla, förmå att småningom utplåna så många mörka skuggor!

Om moderskärlekens fröjder har så mycket blifvit skrifer och sagdt — men, i sanning, derom kan ej för mycket sägas. Barnens glada, uppsluppna lekar, dock utan sjelfsväld, det ifriga täflandet om »bästa betyget» under hemmets första abed, de röda kinderna och äfven de många smörgåsarne efter de ifriga ansträngningarna af barnslig idrott — allt detta är äfven ljufva blommor i hemmet.

När gumman, den gamla, trötta, kanske utarbetade kvinnan, från sitt lifs sista skede blickar till baka och på det hem, der hon lefvat och verkat, när hon ser sina barns leende och klara ögon, sin makes, den pröfvade mannens, djupa, innerliga blick, när hon trycker hans hand och känner, att hon förvärfvat denna ålderdomslycka genom styrkan af sin kärlek från ungdomen — då kan hon med rätta tänka: »Detta är blommor i hemmet, som ej förgå!»

A. N.

Europeiska furstinnor.

Efter främmande källor tecknade af

Mathilda Langlet.

»Carmen Sylva».

(Forts. från n:r 23.)

*I*cke förr än 1887 kröntes konung Carol och hans drottning. Härvid utvecklades en utomordentlig prakt, men ett ögonvittne förklarar, att festernas glanspunkt var den ståtliga och sköna qvinna, som nu på sitt ädla hufvud fick sätta en krona, visserligen af guld och en drottningkrona, men icke skönare än den krans af lager och myrten, som skaldernas hyllning och folkets kärlek redan skänkt henne.

Vacker och majestätisk stod hon der i en drägt, som ännu mera upphöjde hennes skönhet — en klädning af hvitt sidensars, broderadt med matt guld och blå och mörkröda perlor, försedd med långt och rikt släp, fodradt med skarlakansrödt siden och kantadt med sobel; hennes underbart rika och vackra hår föll i tjocka lockar kring tinningar och nacke, och öfver axeln bar hon det rosenfärgade skärpet, som tillhör Katarina II:s orden. På ömse sidor om konungen och drottningen stodo konungens broder och unga brorssöner, och några af de närvarande märkte, att drottningens läppar, hårdt sammanpressades, liksom för att bekämpa en sinnesrörelse, då hennes blick föll på furstesönerna. Der nere i grafhvalfvet hvilade ju sedan sju år till baka hennes eget enda lilla barn, det barn, som i denna stund borde hafva stått vid hennes sida. Det var icke så underligt, om tårarne ville bryta fram, och i denna stund förjagade det behagliga leende, som eljes plågade krusa dessa fina läppar.

Men då hon sedermera i sin med åtta hvita hästar förspända vagn — en vagn, som mera liknade en blomsterkorg, så uppfylld var den af buketter och kransar — åkte till baka till palatset, hade leendet återkommit på hennes läppar. Med en stor med äkta strutsfjädrar garnerad solfjäder skyddade hon sitt obetäckta hufvud mot solen och log och helsade åt alla sidor mot det förtjusta folket, som ej kunde se sig mått på sin vackra drottning. Elisabeth å sin sida såg nu för första gången en del af sina undersåter, folk från aflägsna provinser, som aldrig besökt hufvudstaden, men som nu skickat representanter och fanor och banér till kröningen.

Der såg man de stolta bergsborna i sin praktfulla nationaldrägt och med sin fana, prydd med tvenne furor i broderi. Lätt åtskilda från dessa voro handelsmännen från Braila, greker och bulgarer, som icke hade ett drag af den rumäniska folktypen. Aldrig förr sedda här voro invånarna i Dobiudeha, som nu för första gången uppträdde i sin nya hufvudstad. Det var för det mesta turkar med likgiltiga anleten framblickande under turbanen, men här och der såg man också ett tartariskt hufvud med en guldbroderad mössa. Bergsborna från Lilla Wallachiet, som anses vara de äkta rumänierna och bland hvilka landet finner sina tappreste krigare, voro ock ett ståtligt folk och voro lika välklädda som vackra. Dessa främlingar i hufvudstaden, till ett antal af 4000, skulle alla begifva sig till kungliga palatset, gå uppför den breda marmortrappan med sina olika fanor, helsa konungen och drottningen, se på dem båda och noga i sitt minne inpränta deras drag, för att vid hemkomsten kunna bestämdt försäkra, att Rumänien nu hade fått en riktig, verklig konung och en dito drottning. Sannerligen, denna dag måtte för det rumäniska konungaparet icke varit den minst tröttsamma!

En fransk diplomat, som nyligen — förra sommaren — fick göra ett besök på Sinaia, har deröfver lemnat en liflig skildring, och då denna så att säga bringar oss i konungaparets närhet, vilja vi med den samma avsluta denna lilla teckning af en kvinna, som utan tvifvel är en af de märkligaste vår tid frambragt, om hon äfven i politiskt hänseende ej spelat någon roll.

»Genom vår ambassadör,» säger den franske diplomaten, »öfverbringades mig en hjudning att följande dag klockan ett frukostera på slottet Sinaia. Kort före den utsatta tiden infann jag mig i klostret, hvarifrån en väg ledde midt in i skogen, som jag tyckte. Men snart kommo vi fram till en öppning i skogen, der på en höjd visade sig ett slott af rätt egendomligt utseende med spetsiga tak, spiror och klocktorn, balkonger och små hängtorn, ej olika peppardosor; ett slott, som tycktes genom någon trollmakt hafva blifvit förflyttadt hit midt i vilda skogen.

Inkommen i bottenväningen, fördes jag af en lakej i livré af blått och silfver uppför den med röda smyrnamattor belagda trappan in i ett galleri, dekoreradt med gamla vapen och rustningar från olika tidevarf, och der dagern föll in genom fönster med färgade rutor. Här mötte mig en af konungens adjutanter och förde mig in i en stor aflång sal med fyra höga fönster och som åt söder hade ett galleri, afstängdt med gardiner af mattblå silkesplysch, rikt broderad. Samma tyg och samma broderier voro öfverallt förhärskande i salens möblering. I plafonden af trä var en utmärkt vacker gobelin uppspänd. Det såg ut som en tafsa i präktig ram.

I salen befunno sig flera damer af olika

åldrar, alla kläda i rumänisk drägt, samt några herrar, alla, utom två, i uniform. En af de senare, en man af medelhöjd, med svart skägg och svart kortklippt hår, gick emot mig och räckte mig handen. Det var konung Carol.

En hohenzoller, — och icke blond, utan mörk!

Konungen tilltalade mig genast utan någon presentation af min ringa person och förestälde mig derefter för drottningen, som samtalade med några damer, hvaribland hennes vän och medarbeterska Mila Kremnitz, gift med en tysk i Bukarest bosatt läkare. Så väl drottningen som de båda tyska damerna buro till sin drägt en skir hvit slöja, öfverströdd med guldpaljetter, och som från hufvudet nedföll öfver axlarna.

Den rumäniska dräkten är egnad att förhöja drottningens ståtliga utseende och växt. Den består, som man vet, af en framtill öppen öfverkjortel af med silfver genomväfdt sidendamast af matt röd färg, som med ett skärf fastes omkring midjan öfver en lång blusliknande underklädning af mjukt, hvitt tyg med rika broderier, synnerligast kring halsen och ärmlinningarne. Drottningens ansigte är egendomligt, derigenom att näsan redan vid näsroten är hög och böjd, hvarjemte ögonen ligga förunderligt djupt; på venstra kinden har hon ett litet ärr. Jag kunde dock ej annat än förvånas öfver hennes skära och ungdomligt blomstrande hy — förmodligen en följd af hennes ständiga vistande i fria luften — som stod i så underlig kontrast till det alldeles grånade håret, hvars tjocka flätor stucko fram under slöjan i pannan och vid öronen. De stora strålände blå ögonen och ett par bländande tandrader syntes också föga höra tillsammans med det grå håret.

Sedan helsningar och några inledande fraser blifvit vexlade, började drottningen tala om den stackars prins Alexander af Bulgarien, för hvilken hon uttryckte sitt deltagande helt okonstladt och hjertligt. Samtalet afbröts dock snart och vi begäfvos oss in i matsalen. Detta rum med bord af gammal ek, väggarna prydda med vaser af metall, af glas och majolika, ljuskronor af kristall och stolar, klädda med läder, liknade helt och hållet en matsal i renässans-stil hos någon af de rika patricierna i Tysklands kejsarstäder.

Vid bordet fick jag till granne drottningens hoffröken den vackra och lifliga fröken Livia Majoresco. Naturligtvis samtalade vi om Carmen Sylva och hennes skriftställer. Jag viste väl, att drottningen och fru Kremnitz samarbetade och att romanen »Från tvenne verldar», som utkommit under signaturen *Dito et idem*, var en frukt af detta samarbete, men jag viste icke huru det tillgick. Derom fick jag af min sköna granne en rätt intressant upplysning. Denna roman, som har formen af brevexling, skrefs så, att rollerna ordentligt fördelades. Drottningea skref breffen från den lidelsefulla och rikt begäfvade prinsessan Ulrika till en professor vid universitetet i Greifswald, och fru Kremnitz skref breffen från professorn till prinsessan. Detta tillgick såsom vid en vanlig korrespondens; drottningen afvaktade professors svar, innan hon lät sin prinsessa skriva något nytt bref, och fru Kremnitz lät sin professor ordentligt besvara prinsessans utgjutelser.

Vid bordet samtalades lifligt och allmänt, men måltiden räckte knappast i tre kvarts timme. De fem, sex rätterna serverades ganska hastigt efter hvarandra. Då man stigit upp från bordet, gick drottningen med sina damer in i den stora salongen i det fyrkantiga tornet, medan konungen och herrarna begäfvos sig ut i ett öppet galleri eller loggia, hvarifrån

man hade en den härligaste och mest vidsträckt utsigt öfver den kringliggande nejd.

Från balkongen ledde stora, nu uppslagna dörrar till den salong, der drottningen uppehöll sig med sina damer och der i små koppar serverades turkiskt kaffe. Konungen förde mig dit in.

Denna salong företer en lysande och högst egendomlig prakt. Gardiner, mattor, dynor och sofftäckan bestå här endast af tyger, öfverhöljda med de praktfullaste turkiska broderier. Väggarne äro tapetserade med dylikt tyg och till och med i taket äro dekorationerna af samma slags broderier. Alla prydnadsvaser, väggfältens och plafondens omramningar, stolar, ljuskronor, allt är i ren arabisk stil. Midt emot dörrarne till galleriet ser man en liten vinterträdgård, förmedels en glasvägg afstängd från salongen.

Solskenet, dämpadt af tunga gardiner, spred ett varmt och färgrikt ljus i det stora rummet medan det liksom med ett guldskimmer öfvergöt de tropiska växterna i orangeriet. Ingen omgifning skulle kunnat bilda en så passande ram som detta praktfulla solbelysta rum till dessa grupper af unga qvinnor och flickor i brokiga dräkter, mycket påminnande om orientens lysande färgprakt.

Drottningen hade fått höra, att jag varit nära bekant med Turgénieff, och hon uttalade varmt och lifligt sin beundran för hans stora talang. Från literaturen öfvergingo vi snart till de sköna konsterna. Drottningen hade redan hört talas om och berömmas den byst af henne, som min son Paul utfört utan annan ledning än några fotografier. Då jag nu såg originalet för mina ögon, kunde jag med godt samvete bekräfta detta beröm.

Dock kunde jag icke afhålla mig från den anmärkning, att ingen byst eller tafsa, om också utgången ur den största mästareshand, skulle kunna återgifva drottningens ansigte så, som jag nu såg det framför mig.

»Hvarför skulle det vara omöjligt?» frågade hon.

»Helt enkelt därför, att man i marmorn aldrig skulle kunna återgifva den strålände blå färgen på ers majestäts ögon, och hvarken byst eller tafsa skulle kunna återge hvad Goethe sjelf skulle afundats Carmen Sylva. Han säger verkligen också, att han aldrig utan afund kunnat se detta behag hos andra.»

»Hvilket behag skulle då detta vara?»

»Ers majestäts tänder, *parbleu!*»

Drottningens läppar drogo sig härvid ofrivilligt till ett högst behagligt leende, som visade mera af dessa perlrader, än jag förut fått se, och öfvertygade mig att der ej fans ett enda tomrum.

»Ja, det säger ni,» svarade hon, »men jag försäkrar, att somliga personer äro fullt öfvertygade om, att jag här prålar med hvad jag icke eger och att mina tänder äro löständer.

Jag viste, att drottningen i musik och målning eger en rätt vacker talang. Efter mycket öfvertalande visade hon mig slutligen några tafior, som hon målat, dock först sedan hon ytterst anspråklöst försäkrat mig, att hon icke var någon konstnär, utan blott målade för att roa sig och icke kunde åstadkomma något dugligt, hvilket senare icke var sant.

De unga damerna i drottningens omgifning voro icke, som jag först trodde, hennes hoffröknar, utan blott inbjudna till hovet under vistelsen vid Sinaia, för att få andas frisk skogsluft, vistas i drottningens närhet, sällskapa med henne och så vidare.

Hvem skulle icke vilja vara i deras ställe! Hvem skulle icke vilja vexla några ord med en vacker drottning för att stärka sitt sinne

och höja sina tankar! Drottningen af Rumänien har, såsom Carmen Sylva, gifvit alla tillfälle att göra hennes närmare bekantskap; i sina diktalster har hon gjort det bästa af sitt hjertas värld tillgängligt för hvem som vill njuta deraf och lära sig älska henne.»

Förnya prenumerationen så fort som möjligt, på det ej något afbrott i tidningens expedition till Eder må behöfva ega rum!

En sviken förhoppning.

(Skiss för Idun.)

De hade blifvit bekanta på en bjudning hos rektorns.

Hon var en yrhätta, fast än hon räknade tjugofyra vårar, hvilket dock ingen meniska kunde märka. Hon såg ut som om hon varit aderton.

Han var lektor..

Det hade aldrig varit hans vana, eller rättare sagdt, han hade aldrig kommit sig för att deltaga i sällskapslifvet. Studierna voro och hade alltid varit hans enda nöje.

Men så träffade han Ellen der hos rektorns, och så var det slut på lugnet med det samma.

När hon tog honom i hand och tittade honom rätt i ögonen, sägande: »Kom nu, snälla lektorn, och var med här hos oss, vi ska' leka sittlekar», då kände han någonting ovanligt, nästan smärtsamt i bröstet.

Blodet riktigt brände i ådrorna, hjertat bultade så häftigt i den unge bokmalens bröst och Gud vet om han inte kände lika som litet fukt i ögonvråna.

Så lektes der sittlekar.

Aldrig kunde han hafva tänkt sig, att sittlekar voro så roliga. Han hade ju alltid skrattat och tyckt, att man burit sig fänigt åt på det der viset.

Och när de sedan lekte »dränka och dra i land», så vågade lektorn lifvet för Ellen.

När han kom hem, så satte han sig att kalkylera och räkna, om han kunde gifva sig. Nå ja, det var allt temligen svårt, det berodde så mycket på henne, hur det skulle komma att lefvas — men i alla fall, det *hufvudsakligaste* borde han väl kunna sätta upp.

Och han radade upp siffrorna efter bästa förmåga och bästa förstånd.

Men det märkvärdiga var, att om en riktigt ordentlig svärmor hade fått se och bedöma denna giftermålskalkyl, så skulle hon hafva upplyst vår förälskade lektor om, att det just var det *hufvudsakligaste* han glömt, eller rättare, ej hade någon aning om.

Nå ja, i alla fall, nog borde man kunna lefva rätt godt på 3,500 kronor om året, i fall man icke hade allt för stora anspråk.

Men — ett, tu, tre kom det för honom, att han icke visste, om hon tyckte om honom eller ej, och hur han skulle bära sig åt för att säga att han älskade henne.

Han undrade en lång stund, om han skulle behöfva falla på knä. Det tyckte han inte riktigt om — nå ja, med den saken reder det sig väl, tänkte han.

Hela hans lufsåskådning hade fått en ny ljusare och gladare riktning.

Hans fantasi målade upp en hel liten värld af lycka och glädje. Af ett stilla, innerligt och kärleksfullt lif vid sidan af denna lilla friska, rödkindade varelse, hvilken sväfvade för

hans ögon, som ett utomordentligt sändebud från lyckans och kärlekens hof.

Han visste nu precis, hvar han skulle sitta hvarje qväll, sedan han slutat sitt arbete; då skulle de sitta der och prata, och om hon ville, skulle han läsa högt för henne; hon skulle sitta bredvid honom eller midt emot i länstolen på andra sidan bordet.

Så såg han henne le emot sig och de små ögonen plirade, under det att skälmska skalkar lekte i de välformade kindernas små gropar.

Hvad det var skönt att endast tänka sig det. O, tänk, att upplefva det! Det var nu hans dröm.

»Nästa gång skall jag säga henne allt,» suckade han.

Så träffades de på en soaré.

Lektorn gick på soaréer nu.

Och hvar Ellen var på aftonen, så befann sig alltid lektorn »händelsevis» i hennes närhet. Än fick han springa efter hennes solfjäder, som hon glömt i andra ändan af salen, eller också var han utskickad för att skaffa henne ett glas vatten, riktigt kallt seltersvatten.

Och det var förfärligt, hvad hon var törstig ofta.

Men för hvarje gång, som han skulle fram med hvad han hade på hjertat, så liksom fastnade orden i hans strupe.

Så uppfann han en krigslist. Älskande hjertan äro alltid uppfinningsrika.

Helt plötsligt sade han till henne: »Det var en person, som i dag berättade, att ni var ond på mig — har jag på något sätt gjort mig förtjent af er ovilja?»

»O», sade hon och blef helt allvarsam, »hvem kan det vara, som narras så på mig! Jag som tycker så bra om lektorn. Det har jag alltid sagt.»

Den natten sof lektorn mycket litet och när han sof, så drömde han, att Ellen höll honom om halsen och hviskade i hans öra: »Jag tycker så mycket om dig!»

Efter soarén träffade lektorn alltid Ellen »händelsevis», när hon var ute och promenerade. De pratade om allt möjligt, och lektorn hade blifvit så bekant med Ellen nu, att han hade beslutat sig för att fria endera dagen. Han tänkte, att nu skulle det ej falla sig så svårt, när han visste, att hon tyckte om honom. Och det gjorde hon ju; det hade hon sjelf sagt.

Dessutom hade han tagit reda på, att det var urmodigt att falla på knä, när man friade, hvilket glädde honom mycket.

Nu hade han kommit så långt i sina förberedelser till sin blifvande äktenskapliga sällhet, att han köpt en hel del nya möbler och låtit putsa upp de gamla. Golfven voro betäckta med blommiga mattor. Ack ja, hon skulle dansa på rosor hos honom hela sitt lif.

Och han drömde natt och dag om sin lycka, så att framtidens mörka, enformiga dysterhet hade blifvit utbytt mot en ljus och lycklig tillvaro i den husliga härdens fridfulla lif.

En dag mötte han Ellen, men kunde ej som vanligt gå till henne, ty hon hade en herre i sällskap, som han icke kände.

Dagen derpå var han inviterad till Ellens föräldrar. Då skulle han fria. Det var hans fasta beslut.

Hjertat bultade så häftigt under det bländande hvita skjortvecket, när han gick upp för trappan till våningen, der Ellens föräldrar bodde.

Der var stor supé med bal.

Våningen var rikt upplyst och en massa uniformer blandade sig med svarta frackar och frasande sidensläp.

Vår lektor hade väl varit der omkring en half timme utan att hafva sett en skymt af Ellen, då han helt plötsligt hörde hennes röst inifrån ett litet kabinet, som låg till höger om salongen. Och så hörde han ett af hennes friska, klingande skratt.

Han stannade och lyssnade, men hörde ingenting, ty samtalet fördes hviskande.

Så kom der ut en mörklagd, ståtlig herre från kabinettet; det var Ellens kavaljer från promenaden. Han gick in i spelrummen.

Lektorn gick in till Ellen.

Nu — eller aldrig.

Han helsade först, hvarefter han slog sig ned bredvid henne i den korta schaggsoffan.

»Hvem var det,» började han för att lugna sig litet, »som nyss gick ut här ifrån?»

»Åh kors, vet inte lektorn det, vi fira ju vår förlofning i afton, det var min fästman...»

* * *

»Hvart tog lektorn vägen? Jag trodde, att han skulle hålla festtalet för dig,» sade Ellens pappa vid supén.

»Han gick hem,» upplyste doktorn. »Han fick en sådan häftig hufvudvärk, och jag tror nästan, att han hade feber också.»

Men han hade i stället frossa, der han låg på sin säng der hemma med västen uppknäpt, skakande i alla lemmar.

Stackars lektorn! Han bara stirrade upp i taket.

Alla hans gyllene framtidsdrömmar om lycka och ljus och glädje hade dunstat bort som en skimrande dimma, och hans förhoppningar voro grusade.

Dagen derpå satt han liksom förr klockan 7 på morgonen vid sitt arbetsbord.

Han bladdrade i digra luntor och tog sig en pris emellanåt.

Han var åter den torre, fäordige bokmalen, men med en smärtsam trånande längtan i sitt redbara hjerta, och ett hårdt bittert uttryck kring munnen.

Karl Ek.

Redovisning.

Efter insamlingens slut har red. fått mottaga följande bidrag till förmon för

De nödlidande i Tyskland:

»Skolbarn» 1 kr. 20 öre; S. J. (B—fors) 1 kr.; E. S. och A. Ö. (Byske) 5 kr.; »En, som önskar, att hon kunde skicka mer» 5 kr.; »En liten» 30 öre; M—y Stfd (Malmö) 1 kr.; Waldemar Tretow, 11 år, (Sölvesborg) 1 kr. och —y —t 50 öre. Sa 15 kronor.

Beloppet kommer att tillställas nödhjelpscommitén genom Tysklands härvarande generalkonsul.

Red. af Idun.

Våra läsarinnor erinras om

Iduns tredje pristäpling.

Efterse de närmare bestämmelserna angående ämnen, pris, täplingstid m. m. i de två närmast föregående numren.

Iduns byrå och expedition

hållas under sommarmånaderna öppna endast måndagar, torsdagar och fredagar kl. 10—1.

En lifsuppgift.

Berättelse af *Ernst Lundquist*.

13.

Från den dagen var Ingrid som förvandlad. All hennes ungdomliga, oftast öfverspända liflighet var borta, den exalterade glansen i hennes ögon hade slocknat och efterträdts af ett skyggt, inåtvänt, lyssnande uttryck. Hon kom och gick ej med samma raska hurtighet som förr, utan smög sig fram tyst och ängsligt som en ertappad missdåderska. Hon tilltalade aldrig någon, och då man gjorde henne frågor, gaf hon endast enstafviga svar. För det mesta satt hon inne i sin kammar med händerna sysslolösa i knäet; hon läste icke, arbetade icke, och Henrika såg henne aldrig bedja. Moderns porträtt hade försvunnit från bordet.

Hvarje morgon var ljuset nedbrunnet i hennes stake och måste ersättas af ett nytt.

»Huru kommer det sig?» frågade Henrika. »Somnar du från ljuset eller har du tagit för vana att ha det brinnande, medan du sover?»

»Jag är rädd,» svarade Ingrid tonlöst och vände sig bort.

»Hvad är du rädd för? För mörkret?»

»Nej — för att soffa.»

»Sofva! Det måste man ju.»

»Ja, men när man sover, så drömmar man — och jag är rädd.»

Mera kunde Henrika ej aflocka henne. Det syntes för öfrigt på den unga flickan, att hon ej sof mycket, ty hon magrade hastigt af, fick mörka ringar under ögonen och kunde ibland midt på ljusa dagen sitta och falla i sömn; men om hon spratt upp och förstod, att hon sofvit, nöp hon sig sjelf hårdt i armen eller spände in naglarna i handen, liksom för att bestraffa sig för en förseelse.

Henrika var rådvill. Hvad var detta för ett besynnerligt stadium i den unga, nyomvända själens utveckling? Något sådant kände hon ej till af egen erfarenhet. Och omöjligt att med lock eller pock förmå henne till uppriktighet. På alla enträgna, bevekande frågor svarade hon endast med en frånvarande blick och så gick hon undan.

Det var väl tviflet, som ånyo fått makt med henne, tviflet på underverkets giltighet. Ännu en gång måste alltså Henrika deran. Hon höll föredrag i timtal för att öfvertyga den gensträfviga om, att hon ängslade sig förgäfvat, att nådeakten var fullbordad, att man icke kan misstaga sig på sådant, och att alla hennes tvifvelsmål endast berodde på ovana vid att tro, att hängifva sig helt och viljelöst. Äfven om Ingrid ingenting sagt henne den der natten skulle Henrika ha förstått, att Herren varit hos henne, ty såsom hon i den stunden sett ut, kan endast en pånyttfödd, af den himmelska strålglansen omflödad människa se ut; hon hade haft som en gloria öfver pannan och ett öfverjordiskt sällhetsrus hade lågat i hennes ögon; Henrika hade nästan känt sig frestad att falla på knä för henne och kyssa hennes fötter. Och nu skulle hon icke grubbla längre på detta utan endast tacka och lofva för den nåd, som vederfarits henne, och icke förbittra och förspilla dess sötma genom onödiga sjelfplågerier.

Men ju mera och ju längre Henrika talade om detta, desto oroligare blef Ingrid; hon skruvade sig af och an på stolen, vred händerna, så att det knakade i dem — de stackars blåhvita händerna, som blifvit så genomskinligt magra — och till sist rusade hon alltid upp och flydde in i sitt rum. Henrika skakade på

hufvudet och suckade; här var mensklig hjelp fruktlös, det ville en högre till.

Aldrig hade hon väl bedt med så glödande nitalskan, som hon nu bad för Ingrid under nätternas långa timmar. Herre, hjelp henne, hjelp henne! Förlossa henne från tviflet, och om det ej kan ske på annat sätt, så stig ner till henne ännu en gång, upprepa miraklet, gör ett undantag för hennes skull, hon är värd det! — Hon tyckte, att hennes böner hade en så vild, stormande kraft, att de borde kunnat rycka ner hela himlen. Men på Ingrid såg hon ingen verkan deraf.

Då tog hon henne in till sig och försökte att genom lättare, hjertestillande läsning vaggas det sjuka sinnet till ro. Hon undvek allt, som kunde verka upprörande, hon läste endast om den outgrundliga frid och sällhet, som kommer Guds barn till del redan här på jorden, för att visa Ingrid hvad det var hon genom sin egen envishet gick miste om; hon läste de mest upplyftande och rörande historier, om helgonen, för att väcka hennes handlingslust och få henne att tänka på, hvad en from menniska förmår uträtta till sina likars bästa; men äfven den strängen, som förr klingat så kraftigt, tycktes vara förslappad. Ingrid satt tyst och liknöjd; hennes tankar tycktes soffa, fast än hennes ögon voro öppna. Blott en qväll, då Henrika föreläste något om Erik den helige, spratt hon plötsligt upp, då detta namn nämdes, och satt sedan med ett uttryck af fassansfull, väntande ångest i sin blick, och nästa gång namnet Erik kom tillbaka, skrek hon till, reste sig upp, slog framför sig, som för att värja sig mot en fiende, och föll baklänges i stolen afsvimnad.

Men nu förstod Henrika. Och det var icke medlidande, som talade ur hennes ögon, då hon stod bredvid den vanmäktiga flickan med handen hårdt slutet om hennes armlid; det var vrede och förakt. Och då hon omildt slängde den maktlösa armen ifrån sig och gick för att hämta vattenglasen att väcka henne med, hväste hon mellan tänderna:

»Hon är sin mors dotter!»

Hon gaf henne förlorad. Det var egentligen vansinnigt af henne att hon någonsin fäst förhoppningar vid en varelse med detta ursprung. Herren ville icke veta af Aimées dotter, det var ju så naturligt. Han hade icke utan afsigt gifvit henne detta ansigte. Hon förstod nu hans vilja, och hon ångrade sig, att hon i sin förmättna kortsynthet sökt motarbeta den till en tid.

Hon hänskrattade åt sig sjelf. Aimées syndaskuld betalad af Aimées dotter! Från hvilken mörk vrå af hennes hjerna hade denna enfaldiga, narraktiga tanke kommit? Schakalen kan aldrig bli ett lam, hvarken före eller efter döden, och inte schakalens unge heller. Löjligen griller!

Och det var genom henne, Henrika, som detta storverk skulle ha fullbordats? Nu först insåg hon, att ärelystnadens onde aude drifvit sitt spel med henne. Hon hade velat uträtta mer än som står i mensklig förmåga — ja, mer än Gud sjelf förmår! Det syntes ju tydligt: efter detta långa omvändelsearbete, efter gudomliga och menskliga krafters samverkan i flera månader, som till sist kröntes af den stora, oförtjenta nådeakten den der natten — till och med *det högsta* hade Herren förunnat denna eländiga varelse! — efter allt detta hade hon ej kommit längre på vägen till himlen, än att hon ännu hade att kämpa en skymflig och hård kamp mot moderns smutsigaste instinkter, som hon ärft!

Och hvem var det, som blifvit föremål för denna syndiga, orena låga! Hennes brorson,

det käraste, det enda hon sjelf hade på jorden! Aimées dotter — och han! Hon var inte värd att andas samma luft som han, och hon blygdes icke att kasta sina ögon på honom! Hvar hade Henrika haft sina tankar, då hon gaf honom i uppdrag att bli den ensamma flickans beskyddare under resan? Innan hon beslöt sig derför, hade hon likväl frågat sin Herre och mästare till råds, och han hade tillstått det. Hon hade alltså missförstått sin trogne vän der ofvan. Det var första gången. Skulle Aimées dotter ställa sig emellan henne och hennes himmelske brudgom, liksom modern en gång hade — —? Hon tänkte icke den tanken till punkt, men i detta ögonblick fattade hon det ohyggliga beslutet, att Ingrid skulle lemna hennes hus.

Hvar hon skulle göra af henne, visste hon icke ännu. Kanske var man i Hallerums prestgård lågad att ta tillbaka sin inackordering. Hon skulle skriva dit ner och höra efter. Men som Henrika icke hörde till dem, som låta beslut och handling följa hvarandra tätt i spåren, blef detta bref icke skrivet med det snaraste. Att Erik aldrig mera skulle återse sin reskamrat, det hade hon emellertid alldeles klart för sig; tills han nästa gång kom på besök, måste flickan vara ur vägen.

Under de närmaste dagarne talades icke ett ord i den lilla våningen vid Götgatan. Henrika grep sig an med sina länge försummade fattigbesök och frågade ej efter, hvad Ingrid tog sig till. Hon visste endast, att hon mest satt inne i sitt rum och läste. Och då hon en gång af nyfikenhet såg efter, hvad hon studerade så flitigt, befanns det vara den samling af drag ur helgonens lif, som Henrika i sin välmening föreläst för henne. Ja, gå på med det, tänkte hon, men aldrig blir du ett helgon!

Det tycktes emellertid vara några ärelystna planer i den vägen, som flickan rufvade öfver, det kom Henrika snart under fund med. Alltid var det historier om askes, om fastor, hudflängning och andra fromma försök till köttets dödande, som lågo uppslagna på Ingrids bord. Henrika förstod henne och hånlog. »Hon börjar bli rädd för sig sjelf,» tänkte hon. »Jo jo men! Nu begriper jag också, hvarför hon är rädd för sina drömmar.» Hon låtsade ej som hon märkte, att Ingrid vid måltiderna ej rörde maten och att hon tagit sig till att komma för sent till bordet, så att hon lättare skulle kunna dölja sina svältförsök. Som om Henrika skulle vårdat sig om att göra några föreställningar eller invändningar!

Hon visste, att Ingrid en gång afhållit sig från att smaka en bit på tre hela dagar, och såg, att hon i följd deraf var så matt, att hon ej kunde resa sig från stolen. Då gick narrspelet för långt, tyckte hon. Hon lät Hanna, uppapperskan, sätta in en tillbringare mjölk och några aptitliga smörgåsar på Ingrids nattduksbord, sedan hon lagt sig, men följande morgon var brickan alldeles orörd, den hade endast blifvit flyttad till en stol bredvid dörren!

Hanna viste att berättat underliga ting om fröken Ingrid. En morgon, då hon kom in i hennes rum, hade hon funnit henne ligga oklädd på bara golfvet och soffa. Sängen hade hon icke rört den natten. En annan gång ertappade hon henne med att sitta och drypa smält vax, på sin bara arm, alldeles som den heliga Birgitta. Och en qväll, då hon var inne och bäddade, frågade fröken Ingrid henne, om hon någonsin hade sett djefvulen. Och då hon svarat nej, hade hon fått en ny fråga: om hon kände till någon flicka, som hette Margaretha och som suttit i fängelse och blifvit tokig, der-

för att hon fått se den onde. Och då Hanna bedyrade, att hon höll sig för god till att ha någon bekantskap med tockna jäntor, frågade fröken Ingrid henne, om hon aldrig känt sig rädd för att bli tokig? Allt det der var litet besynnerligt, tyckte Hanna, och det var väl aldrig möjligt, att fröken kunde vara riktigt frisk.

Den dagen skref Henrika sitt bref ner till Hallerums prostgård och bad prostinnan ofördröjligen komma upp till Stockholm och hemta tillbaka Ingrid, som nödvändigt behöfde komma på landet.

Under de dagar hon väntade på svaret iakttog hon Ingrid med oroliga blickar, och nu tog hon äfven på allvar i tu med den dåraktiga svältkuren, som återigen varat i några dagar. Men hur utmattad den stackars flickan än var, hade hon likväl kraft att ursinnigt spjarna emot

maten och energiskt afvisa alla böner och makt-språk, hvarmed man ville förmå henne att äta. Efter en timmes fruktlösa ansträngningar tog Henrika på sig och sprang till en doktor. Då hon kom tillbaka från honom mötte hon Hanna i tamburen. Hon såg genast, att något var på färde.

»Herre Jesus — fröken Ingrid!» stammade den förfäradе tienstflickan.

Henrika skyndade genast in i Ingrids rum.

Hon hade tagit af sig alla sina kläder och satt hopkrupen i kakelugnsvrån med nedböjdt hufvud, så att Henrika ej såg hennes ansigte. Moderns porträtt hade hon på armen, vyssjade det som ett barn och sjöng med en röst, som ej längre hade några toner:

»Dors, enfant, dors —»

Hanna berättade, att hon strax efter det fröken Henrika gått hört ett förfärligt buller

inne i unga frökens rum, och när hon kom in, stod Ingrid tryckt intill ett hörn och bara skrek: »Ser du honom inte! Der står han bakom bön-pallen! Nu kommer han! Hjelp! Han vill kyssa mig! Hjelp!» Hon hade fallit framstupa på golvet, och medan Hanna sprangit för att kalla upp någon af grannarne — ty hon tordes inte vara ensam med den vansinniga —, hade väl Ingrid vaknat till lif och hittat på denna nya galenskap —

Och medan Hanna rapporterade detta, försigtigt stående i dörren bakom sin matmor, satt den sinnesrubbede der som förut, vaggande af och an med öfverkroppen och sjungande sitt entoniga:

»Dors, enfant, dors — dors — —»

(Forts.)

Bosättning.

(Svar till »Flere förlöfvade prenumeranter.»)

Med »utstyrsel» menar man i allmänhet det förråd af allehanda linne- och hvita varor bruden plägar medföra i det gemensamma boet. Att uppköpa — i våra dagar har man af många-handa skäl den sällan liggande färdigberedd i brudens hem — en dylik utstyrsel är en ganska allvarlig sak, dels emedan ett dylikt inköp fordrar ganska stora summor, och dels emedan bestämmandet af mängden, kvaliteten och priset å de olika föremålen ofta vällar stort bryderi.

Det är ju tydligt att dessa bestämmelser böra stå i ett visst förhållande, ej blott till köparens, d. ä. i allmänhet gifvarens tillgångar, utan också till det unga hushållets behof under närmaste tiotal af år. Riktigast torde vara, att bestämma ett visst belopp för hushållsartiklar samt ett för den unga fruns personliga behof. De förra fordras i långt större mängd för ett landthushåll än för ett stadshushåll. Här nedan lemnas tvänne förslag: A) till en medelstor solid utstyrsel för personer med goda förmögenhetsvillkor. B) till en medelstor utstyrsel för personer med mindre förmögenhetsvillkor.

A) 3 duss. daglinnen, 2 d:o nattlinnen, 2 d:o nattmössor (om sådana begagnas) $\frac{1}{2}$ d:o natttröjor, 2 d:o par kalsonger, 12 st. piquékortlar, 12 d:o promenadkortlar, 6 d:o släpjkortlar, 6 d:o pegnoirer, 6 d:o lifstycken, 12 d:o hvita underlif, 3 duss. lärfsnäsdukar, 1 d:o batistnäsdukar, 1 d:o kammanduksdukar, 12 à 18 par enmanslakan (eller halftva antalet tvåmanslakan) till hvardagligt bruk, med 18 à 24 stora och 18 à 24 små örngott, 6 à 12 par finare lakan med 6 à 12 örngott, 3 par lakan och 3 örngott för hvarje tjenare, 4 à 6 piquétäckor, 8 à 12 drälldukar till hvardagligt bruk med 5 duss. servietter, 6 dukar för 8 och 12 personers bord med 3 à 4 duss. servietter (mellanfin vara), 1 garnityr för 12 — 1 d:o för 18 — och 1:o för 24 personer af damast, 12 à 18 st. div. smådukar för the- och smörgåsbord, 2 duss. theservietter, 8 duss. drälls- och damasthanddukar, $\frac{1}{2}$ d:o badhanddukar, 1 d:o handdukar för hvarje tjenare, 4 d:o kökshanddukar, 4 d:o skänkbanddukar, 3 d:o glashanddukar, 2 d:o knifhanddukar, 2 d:o kommodhanddukar, 3 d:o damm- och lamphanddukar, 1 d:o skurhanddukar, 12 st. städförkläden, 12 d:o köksförkläden, 3 d:o mangeldukar, 3 d:o »vedbärare», 2 d:o strykfilter, 2 d:o stryklakan, bordsfilt, köksduktyg, mjölpåsar, askpåsar.

B) 1 $\frac{1}{2}$ duss. daglinnen, 1 d:o nattlinnen, 6 st. natttröjor, 1 $\frac{1}{2}$ duss. par kalsonger, 6 st. piquékortlar, 6 d:o pro-

menadkortlar, 3 d:o släpjkortlar, 4 d:o lifstycken, 6 d:o hvita underlif 3 duss. lärfsnäsdukar, 12 par enmanslakan, eller halftva antalet 2-manlakan, 12 à 18 stora och 12 à 18 små örngott, 3 par lakan och 3 örngott för hvarje tjenare, 2 à 3 st. piquétäckor, 4 duss. drällshanddukar, 1 d:o handdukar för hvarje tjenare, 3 d:o kökshanddukar, 2 d:o skänkhanddukar, 1 d:o glashanddukar, 1 d:o dammhanddukar, $\frac{1}{2}$ d:o kommodhanddukar, 3 st. mangeldukar, 1 strykfilter, ett stryklakan, köksduktyg, mjölpåsar, 6 dukar till hvardagligt bruk med 2 duss. servietter, 3 dukar af finare kvalitet till 1 à 2 skifvor med 2 duss. servietter, 6 små dukar, 3 till hvardera afdelning, 1 duss. theservietter.

De principer, som böra råda vid dylika inköp äro följande:

Prima varor äro och förblifva i längden *de billigaste*, främst der det gäller hushållsartiklar som kräfa stor hållbarhet. Köpare, hvilkas tillgångar medgifva det, gör derför klokast att alltid välja sådana varor, förvissade att den större inköpssumman skall efter 10 à 15 år befinnas hafva inneburit en verklig besparing. Denna regel hindrar naturligtvis icke, att för tarfligare ändamål välja tarfligare varor, dock alltid af god hållbarhet.

Så t. ex. böra, om möjligt, säng- och bordslinne samt bolstervar äfvensom handdukar af alla slag köpas af hellinne, hvaremot *goda* bomullsvaror mycket väl kunna användas för personliga behof.

Dåliga och tunna varor till s. k. »rampris», hvilka för den oerfarne köparen förledande yta försvinner vid första tvätt, äro de dyrbaraste af alla och böra af klokt folk aldrig köpas.

Vårrengöringen

jagar vanligen männen ur huset, men bereder äfven husmodern mycket bryderi och besvär. Mången gång faller det sig ej så lätt att få allting så fint, putsadt och glänsande, som man såulle önska. Härmed framställas derför några små påminnelser, som möjligen torde komma till nytta. Oljemålade dörrar och panelningar böra icke gerna tvättas med såpa, emedan glansen då lätt kan försvinna, utan är det derför bättre att dertill använda en blandning af 12 delar vatten och 1 del salmiakspiritus. Det luktar icke godt, men lukten försvinner snart och de oljemålade föremålen glänsa som nya. Om tapeterna äro smutsiga, böra de ej rengöras med borstar och trasor utan med torra brödkanter eller i hafremjöl dopade trasor, hvarigenom på samma gång deras utseende uppriskas. Mattor rengöras bäst med tillhjälp af teblad, som fuktas och strös på, hvarefter mattorna omsorgsfullt sopas med en mjuk viska. Till fönsternas rengöring bör man använda skinnappar, hvarmed de poleras,

sedan de först blifvit tvättade med tdningspapper. Detta förfaringsätt gör fönsterna strålande klara. Flugsmuts aflägsnas från förgyllda ramar och dylikt genom en tvättning med en i utspädd vinättika doppad svamp, hvarpå de sköljas med ljumt vatten och torkas lätt, ty förgyllningen tål ej att gnidas mycket. Taflor och speglar böra putsas med franskt bränvin och derpå torkas helst med en marinblå trasa, hvilket förlämnar dem en ovanlig glans. Har man låtit bona eller måla ett golf, bör man sätta ett ämbar vatten i rummet för att lukten fortare skall försvinna.

Toaletten.

Våta skodon krympa ej vid torkning på varmt ställe, om man förut fyller dem med spannmålskorn, helst af sdeslaget korn. *Stenia.*

Medel att bevara handskar. Svarta handskar kunna länge bibehållas vackra, om man efter att hafva begagnat dem cirka fjorton dagar med tillhjälp af en svamp ingnider dem med litet fin provenceolja. Kulörta handskar kunna penslas med en lösning af Nigrofin i stark sprit, hvarefter de, sedan de först fått torka, äfven ingnidas med olja.

Enkelt sätt att göra hårborstar rena. Tag groft, sammalet rågnjöl och lägg i ett kärl, håll ned borsten deri och för in mjölet i borsten med handen, så att borsten är full dermed; stryk med fingret öfver borsten längs efter, så att mjölet spritter bort; gör om det tills allt mjölet är borta. Ar borsten ej ren då, så gör om det igen och torka honom väl på en handduk. Borsten blir då som ny. *Erfaren husmoder.*

Handarbeten.

Tillklippning af skjortärmar. Då jag som flicka var medlem af en syförening för hednämmissionen, lade jag märke till hvilket ytterst bra sätt att sparsamt klippa till skjortärmar vår ledande föreständarinnan använde. Efter ärmarnas längd klipptes ett tillräckligt antal raka väflängder, hvilka samtliga kastades i hop. Då först togs mönstret fram och lades på, ömsom uppräfrån och nedifrån, så att ej en tråd af väfven förspildes. Sömmen låg visserligen på olika ställen på detta vis — men hvad betydde det! Metoden är dock praktisk för den, som behöfver spara i det lilla. *Stenia.*

Tvätten.

Tvättning af sidentyger. Dessa böra tvättas i tevattnen och derefter sköljas i bränvin, tillsatt med en måttligt koncentrerad sockerlösning, hoprullas och strykas medan de ännu äro fuk-

tiga. Afven kunna sidentyger tvättas i starkt klivatten, hvori något pulveriserad alun blifvit upplöst. Ett tredje sätt att tvätta siden består deruti, att sidenet utbredes på ett rent bord samt gnides åt samma håll med en väl invälad yllepapp, som fuktas i ljumt regnvatten. Då den värsta smutsen blifvit aflägsnad, bortsköljes tvålen med en svamp, doppad i kallt vatten, hvarefter den andra sidan på tyget får undergå samma behandling. Sedan sköljes hela tyget i kallt vatten och utbredes i skuggan till torkning. Svart eller blått siden öfverstrykes derefter med sprit och torkas ånyo. Till strykningen begagnas ett halfvarmt jern, hvarvid ett papper lägges emellan tyget och jernet. Annu ett förfaringsätt att använda förefinnes: man bestycker nämligen sidenet med äggula, tvättar det först i ljumt och sedan i kallt vatten samt sköljer det slutligen i med upplöst gummi d'argent uppblandadt vatten och rullar i hop det ordentligt.

För att tvätta ullstrumpor och andra af ullgarn förfärdigade saker bör man endast använda 30 grader varmt såpvatten. Strumporna böra icke gnidas utan endast tryckas, på det de ej må filtas eller förlora färgen. Sedermera sköljas de i ljumt, rent vatten och hängas att torka på längden. Använder man allt för varmt vatten eller låter yllet ligga länge i såpvattnet vill det gerna filta sig och färgen går ur.

Att rengöra tvättsvampar. Svampar blifva efter en tids begagnande alltid mörka och se otrefliga ut. För att få dem ljusa igen, gör man så här: Lagg svampen i ett tvättfat och slå öfver honom ett halft kvarter messingsvatten (köpt på apoteket), krama svampen skyndsamt deri flera gånger; slå bort det använda messingsvattnet och håll på nytt och krama upp svampen ytterligare några gånger, lägg den derpå genast i rent, kallt vatten, skölj den väl och krama upp den i flera vatten och låt den sedan ligga i vatten några timmar och den är fullkomligt ren. Messingsvattnet är *mycket* billigt — man blir sträf om händerna deraf, men det går bort med tvål. Om man plockar eller rensar bär eller färgar garn och deraf blir mörk om händerna, så går det bort, om man tvättar dem i messingsvattnet och genast sköljer dem. *Erfaren husmoder.*

Huskurer.

Ett särdeles utmärkt och bepröfvadt medel mot brännsår. Ett kvarter grädd, en matsked linolja och en bit vax, stor som en nöt, kokas väl tillsammans; sedan röres en ägg-gula. Deraf smörjes med en fjäder på brännsåret så ofta som möjligt och tvättas såret ibland med blyvatten. *H-C.*

Helsovård.

Följderna af att äta för varm mat. Både läkare och tandläkare framhålla ofta det skadliga i att förtära för varm mat och för varma drycker, och likväl är det i många hus brukligt att sluka både soppor och öfriga rätter så varma som möjligt. Detta är antingen en ovana eller också låter man här vid lag talesättet att »tid är pengar» inverka på sig och glömmer sålunda, att när halsen en gång blifvit undergräfd den ej alltid kan återvinnas, äfven om man vill offra mycket pengar derpå.

Den allt för varma maten är mycket skadlig för tänderna, men den skada, som den kan utöfva på magens inre delar, är af långt större betydelse. Redan för mycket länge sedan har man kommit till den slutsatsen, att magsår härrörde från inmundigandet af för varm mat, och statistiken framvisar, att denna sjukdom företrädesvis förekommer hos kokerskor, hvilka, som bekant är, ofta smaka på maten medan den står på spisen och kokar. Dess utom har man nyligen uttrönt, att mycket varm mat äfven kan förorsaka maginflammation och magsvulster. De som nu veta hvilka farliga sjukdomar, som sålunda kunna blifva följderna af att förtära för varma födoämnen, komma säkerligen att hädan efter akta sig derför.

Drycker.

Smultronpunsch. En kanna arrak slås på en och en half kanna smultron, hvilka väl öfvertäckas och stå 2 dygn. Sedan silas bären ifrån och saften kokas till sammans med 5 skålp. socker, tills den blir simmig. *Ulla.*

Sockerdricka. Till sexton kannor vatten tages två och ett half skålpund socker och tre lod humle. Detta kokas tills hälften blir inkokt; då det blir kallt ilägges ett kvarter jäst jemte citron. *Ulla.*

Hushållet.

Ett godt sätt att använda öfverblifvet soppkött är att skära skifvor af köttet och doppa dem i en stadig pannkaks-smet. Sedan stekas de gulbruna i smör; ätas antingen med sötsur sås eller stek-sås. *B. W.*

Köket.

Segt kött förbättras betydligt, om man i början af kokningen tillsätter vatt-net ett glas bränvin. Bränvinnsmaken försvinner snart under kokningen. *Stenia.*

Bakning.

Judebröd. Ett half skålpund smör tvättas och röres väl; sedan inarbetas ett skålp. farinsocker, fyra hela ägg, en jumfru tjock grädde, tre ort hjort-hornssalt och tillräckligt med hvete-mjöl. Finstött kanel samt kardemumma efter smak. Uttages med små formar, smörjes med ägghvita och ströts med socker och kanel. *L-a.*

Matlagning.

Efterrätter. *Strufoor.* 3 ägg, 4 jum-frur grädde, 4 lod socker och 1 kvar-ter mjöl kokas i flottyr, ringlas med en matsked eller tratt. *Ulla.*

— *Surmjölkspudding.* En half kanna sur mjölk, 1 skålp. socker, 1 skålp. skorpmjöl, 6 st. ägg (från 2 ägg bort-tages hvitan), 20 st. söt- och 10 st. bittermandlar (rifna). Allt detta röres till sammans och slås i en form, som är smord och beströdd och derefter bakas en timma. Serveras med röd sås.

Krusbärssallat. Ett half kvarter ät-tiksprit, ett half skålp. socker, en hand full kryddnejlikor, bra mycket kanel; detta uppkokas. Derefter ilägges en kanna väl rensade krusbär, ej för mogna,

och kokas en god timma. Förvaras i glasburk med vaxadt papper på.

Att använda sillmjölke. *Sillmjölkspudding:* Ett och ett half kvarter stötta skorpor blötas med ett stop mjölk; der-till röres 4 äggulor, ett half kvarter skiradt smör, litet hvitpeppar, socker och den genom härsikt passerade mjöl-ken af fyra sillar (fört urvattnade) samt sist det hårda äggskummet. Koka-s i smord form. Passande såser här-till: kräftsås, kaprissås, champignon-sås o. d.

— *Sillmjölksallad:* Af den väl ur-vattnade och från skinet befriade sill-mjölken sätter man små klickar på ser-veringsfatet, håller ättika och matolja (eller i stället grädde) öfver dem och beströf dem med kapis. Mellanrum-men-fyller man med fint hackad persilja och fatet garneras med i fjerde-delar skurna hårdkokta ägg.

— *Sillmjölksbröd:* Urvattnade sill-mjölkar blandas med fint hackadt kokt fläsk och dito lök eller gräslök. Hvete-brödsskifvor doppas hastigt i ägg-röre-visp, af blandningen strykes på bröden, dessa paneras i rivebröd och stekas i smör. Serveras heta på smörgåsbordet eller till buljong. *Stenia.*

Konservering.

Att förvara ägg året om. Lägga ny-vörpta ägg varsamt i en stenkruka på fem kannor, ställ ned den i källaren, så ät det står väl öfver äggen. Håll nu varsamt ner i vattnet 3 à 4 kvarter vanlig god kalk, lägg lock på, men så att luft kommer in. Påspädning sker, när så behöfves. Krukan bör få stå stilla. På senhösten får den ställas i skafferiet, om der är svalt.

Fönsterträdgården.

Gerda låter oss i n:r 20 af Idun veta, att hennes callabloomor för andra gången burit bloomor. Jag har två stora callor, som vid denna tid utveckl-lat hvar sin tredje blomma för detta år, och en liten, som prunkar med sin allra första. Men så var det ej heller stort mer än ett år sedan en lökknopp, knapt så stor som en fingerände och utan ämne till blad, sattes. Nu är den kraftig och för länge sedan färdig att blomma. De båda större ha burit sina två bloomor hvardera på en gång. De ha ej fått hett, men ofta varmt vatten samt dess utom afkok å blad och blommor, då sådana aftagits. Då man vid beskärning är angelägen om, att saften ej måtte afrinna, har jag kommit på den tanken, att callor, som älska stark gödning, skulle tycka om sådant afkok, och detta har visat sig vara fallet. Aftagna blad och blom-mor sönderskåras derför och öfver-gjutas med kokande vatten eller ännu bättre kokas. Är det derigenom erhållna spadet starkt, påhålls blott litet i sänder. För öfrigt må callor liksom många andra växter bra af kaffesump — icke tjock, ty den möglar och gif-ver kanske näring åt mask, utan af-kok på den. Både mina callor och öfriga växter få eljes ej mycken skötsel, ty tid och krafter räcka ej till härför. Besprutning, som vissa tider borde ske dagligen, kan ej blifva af mer än nå-gon gång i månaden. Tillfälle att få utflytta dem i kallare om vintern och i det fria om sommaren gifves ej hel-ler. Beror det monne deraf, att jag ej har någon »tur» med rosor? Eller dö kanske mina rosor af samma orsak som Jonæ kurbits. Då han »gladdes fast öfver den kurbitsen», fick en mask förtära dess rot. Ja, jag har inga andra vänner än blommor och böcker, och jag afgudar nog dessa mina vän-ner. Men ändå — om någon af Iduns ärade läsarinor ville upplysa mig, om man, oaktadt alla dessa olägenheter, kan odla krukrosor, vore jag synnerli-gen tacksam. *Anna — 88 —*

Läkareråd.

T. A. Tag strax, då ni känner det onda nal-kas, 2 gram antipyrin. — Ronnebyvattnet är nog lämpligt för er, men ej er bart, utan blandadt med något lösande vatten. t. ex. Marien-bader. Dess utom bör ni skaffa er hvila.

Svårt lidande. Ert onda kräfter naturligt-vis en mera ingripande behandling, än som på detta sätt kan anordnas. Huru kan och vill ni underlåta att personligen vända er till läkare? Möjligen vore i detta fall hypnotism att försöka. Att det ej är fråga om något »sinfemaliskt gift», det kan ni vara för-vissad om.

Maria N-k. Använd den behandling, som finnes föreskrifven för Elsa i n:o 7. Ni skall ej låta afskräcka er af, att det blir »ömt och rödt», ty verkan beror just på en dylik retning. Om dagarna bör ni samtidigt och efteråt fukta ansigtet med resorcin-sprit (3 delar resorcin på 50 delar utspädd sprit och 50 delar rosevatten).

G. J. 1. Något verkligt medel mot hostan fordrar recept af läkare. 2) Hon bör gå och stå så litet som möjligt samt om dagarna hafva benet lindadt med linnebindor. Tvätt-ingarna göra föga eller intet. 3) Porla-vatten: 2 glas hvarje morgon.

A. v. P. Man är fver blott anlagd till lung-sot, ej lungsten sjelf. Utan undersökning af edra lungor kan ej afgöras, om ni har lungst. De symptom, ni anför, tyda ej nöd-vändigt derpå — ni hostar ju ej ens? — Ni måste i alla händelser inskränka arbetstiden och inleda en stärkande, lämplig behandling.

Maria F-n. 1. För att vi skola kunna gifva er något råd för eder »svåra och ihållande» huvudvärk, måste ni nödvändigt gifva oss mera detaljerade upplysningar om den samma samt om ert tillstånd i öfrigt. 2) När näs-blod påkommer, bör ni intaga ryggläge med bakböjdt huvud samt några gånger draga upp i näsan isvatten, till hvilket gerna sättes litet ättika.

Fulingen bör följa råd till X. Y. 2 i n:o 11 och till Lisa 21 år i n:o 7 för att möjligen bli litet vackrare.

Fabiola X. Håret på de kala ställena åter-kommer temligen säkert efter en tids förlopp — huru länge det dröjer, kan ej på förhand bestämmas. Försök tvättningar 2 gånger dagligen med utspädd sprit, försatt med karbol-syra i förhållandet 1:50. Ni får vara beredd på, att flere dylika kala fläckar kunna upp-stå under den närmaste tiden.

Th-s. 1) Ingrid 3 gånger dagligen en salva af 5 delar sublimerat svafvel och 5 delar zinkoxid på 40 delar vaselin. 2) Se svar till Rachel 1 i föregående nummer!

Emelie. Det är oss med bästa vilja omöj-ligt att utan undersökning yttra oss om er »knöl.»

Zuleima. 1) Se svar till Frävis 3 i n:o 5! 2) Detta är både ofarligt och nyttigt!

Non. Någon »verklig sjukdom» behöfver ni ej betara, men väl kan ert onda förvärras, om det ej behandlas. Ni bör en längre tid hvarje kväll taga ett s. k. sittbad af 30° temp. under 10—15 minuter med kraftig frotering efteråt af de delar, som varit i beröring med vattnet. Till tvättningar om dagarna vid på-kommande klåda begagnas lika delar blyättika och borsyrelösning (4 %). Dess utom bör ni skaffa er en salva af 1 del cocain på 20 delar vaselin att gnida in tunt morgon och kväll. Denna salva får ni dock ej utan läkares recept. *D-r — d.*

Frågor och svar.

För de rikliga bidrag, som i synnerhet under sista tiden inkommit för denna afdelning, tacka vi förbindligast. De införas i när-mast följande nummer.

För underlättande af dessa manuskripts redigering bedja vi, att våra meddelarinnor ville vid nedskrifvandet af sina bidrag

endast använda en sida af papperet,

lemna något utrymme mellan raderna

samt skriva hvarje bi-drag på sitt särskilda pappersblad.

Breflåda.

A. N., författarinna till »Blommor i hem-met», bedes insända ny adress, enär den sända förkommit.

V. i K. Som ni ser, hafva vi använt eder uppsats, något bearbetad, i dagens nummer. Tack!

Ebon. Tack för bidragen!
P. A. M. Det sända användes ej, men kortare saker: kemiska och tekniska rön, prak-tiskt pröfvade och passande för Iduns läse-krets, vore vi tacksamma för.

H-a, Frida, E. H., Albertina, och Elin, Maria Blt, Aug., Hanna, Mycket erfaren hus-moder, H., Anna Maja, Husmor på landet, Ida och F. M. S. Tack! Införes efter hand.

F. W. Tornberg
Urfabrikör
STOCKHOLM
14 Gustaf Adolfs torg 14
Prisbelönt
i Sverige och i Utlandet.
[339]

Innehållsförteckning:

Till fru Elise Hwassér vid hennes afsked från scenen (med porträtt-vignet). Sonett af *Percival Län.* — Hos den sjuke. Råd och er-inningar I. — »Första steget» af *Erik Modin.* — Blommor i hemmet. Af *A. N.* — Europeiska furstinnor. Efter främmande källor af *Mathilda Langlet* (forts.). — En sviken för-hoppning. Skiss för Idun af *Karl Ek.* — Tillkännagifvanden. — En lifsuppgift Berättelse af *Ernst Lundquist* (forts.).
Bosättning. — Vårrengöring. — Toaletten. — Handarbeten. — Tvätten. — Huskurer. — Helsovård. — Drycker. — Hushållet. — Köket. — Bakning. — Matlagning. — Kon-servering. — Fönsterträdgården. — Läkareråd. af *D-r — d.* — Frågor. — Svar. — Breflåda.

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitråd (=10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

För en äldre, skick-lig hushållerska samt för en stadgad, ordentlig kammarpiga, finnas platser lediga nästkommande 24 okt. hos fru Aschan, Gransholm pr Gemla. [396] (G. 18181 x 2)

PLATSSÖKANDE.

Som lärarinna i musik, vanl. skolämnen, handarb. I. träsnideri önskar ung flicka komma i bild. fam. under sommaren mot fritt vivre. Sökanden kan och hjälpa till i hush., om så önskas. Svar: »Sommar», Iduns byrå. [394]

En ung flicka, kunnig i kläd- och linnesöm samt van vid husliga göromål, önskar plats i bättre familj. Villig biträda i skrifn. om så önskas. På lön göres mindre anspr. blott få räknas som medl. af fam. Svar till »Anspråkslös», Linköping p. r. [399]

En stadgad flicka af god familj och som genomgått en kurs i frisk- och sjukgymnastik samt massage önskar sig plats i familj, der hon med denna kunskap kunde gagna. Hon kan äfven undervisa i musik samt är villig att deltaga i alla inom hus förefallande göromål. Svar till Kr. N., Adelsgatan 4, Lund. Rekommendationer kunna erhållas. [398]

Regeringsgatan
N:r 9
O. G. Hallbergs,
JUVELERARE, STOCKHOLM
N:r 22
Fredsgatan
[288]

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags

Fotografering

utföres omsorgsfullt enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

[46]

Helst i stad önskar till hösten ett bättre fruntimmer mot fritt vivre komma i aktningvärd och välbergad familj för att deltaga i husliga göromål. Svar emotses med tacksamhet till »N. N.», Sköfde p. r. [392]

DIVERSE.

Doktor C. D. JOSEPHSON,

Hötorget 11, 1 tr.

9—10 och 2—3. Allm. tel. 6910.

Fruntimmerssjukdomar, Förlossningar.

[207]

Vårt 1:a Hushålls-, Pariser- och **Intubi-Kaffe,**

hvars godhet garanteras, rekommenderas hos hvarje sparsam hushåll.

Stockholms Intubi-Kaffefabrik,

N:r 4 Klara östra gata n:r 4.

[228]

Engelska Magasinet

38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp.

Tricotvaror af bästa kvalitet, Serger, Velveteen, Flaneller, Barnskor, Vårhatar för babies, Bärkappor.

Utmärkta Téer m. m.

[252]

Kurs i klädsömnad

gifves af undertecknad till ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädnigar.

Bernadina Nicodemi,

Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g.

[185]

KULLE

Svenska Konstväfnader och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.

Äkta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras å Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:

Göteborg (Svenska industrimagasinet.)

[37]

I ett godt hem i Gefle kan en ung anspråkslös, helst musikalisk flicka med värdad uppfostran eller en skolflicka blifva inackorderad. Uppllysningar lemnas, om bref jemte postporto ställes till »N.», Gefle, p. r. innan den 1 juli. [395]

Engelska Luggkrusare.

På några minuter kan på kall väg med dessa mr Hindés patenterade Hårkrusare åstadkommas de vackraste lock och äro de därför de utmärktaste Luggkrusare. Säljas å 1 kr. hos

Fru *O. Stråle,*

Parfymhandeln, Drottninggatan 6. Obs.! Sändas till landsorten mot efterkraf. [397]

Sommarsvalt!!

Gefle Ångväfveris

Kadettyg,

Hamptyg.

Proofer franko!

Proofer franko!

(G. 18161x4)

[390]

J. G. Hammars

Lampkök.

Stor värmeformåga.

Brinna luktfritt.

Briljant belysning.

Pris: enkla med veke

4—6 kr., extra so-

lida 7—8 kr., med

2 vekar 12 kr.

Fullkomlig belägenhet

garanteras hvarje

köpare. [292]

J. G. HAMMAR,

30 Malmstiknadsgatan

Fysiologiska skodon

för damer, herrar och barn tillverkas hos undertecknad.

Använd alltid sådana åt edra barn, så få de ej liktornar och kylknölar på gamla dagar!

Högaktningfullt [316]

C. Nilsson, Drottninggatan 100.

OBS.

Stort lager af Barnkläder för alla åldrar, till och med 14 år.

Goda tyger. Nya och smakfulla modeller. Billiga priser. Allm. Telef. 68 40.

H. Nyström,

2 Stora Vattugatan 2,

hörnhuset vid Brurkebergsgorg.

[365]

Landsortsboar

kunna få hvarjeh. uppdrag utförda genom undert. Se annonsen i n:r 15 af Idun. Postadr.: Engelbrekts g. 31 A. Telegrafadr.: Ströms, Stockholm.

[800] **Maria Ström,** född *Klockhoff.*

Gust. G. Folckers

Skönfärgeri

och

Konsttvättning

N:r 2 Kungsholmstorg N:r 2.

Regeringsg. n:r 9 (postadr.),

Nybgogatan n:r 28 B,

Drottninggatan n:r 81 C.

Butik i Göteborg: Kyrkogatan n:r 15.

[315]

TJULANDER & C:o,

VINHANDEL,

55 Drottninggatan 55,

rekommendera sitt väl sorterade lager af endast äkta utländska

Viner och Spirituosa.

Särskildt framhålls: finare **Champ.-Cognac** från de förmästa firmor, flere år här i lager, **Bordeaux-viner** af välkända firmor, **hvitt Portvin**, särdeles omtyckt, samt för sommarsäsongen: **extra fint Kalkskälvin** å 3 kr. pr kanna. [313]

Med. Dr Otto Ulmgrens

TANDPULVER.

Undertecknad, som de senare åren äfven egnat sig åt tandläkarekonstens utöfning, har derunder kommit till full visshet om det bedröfliga förhållandet, att den s. k. **tandkaries** (s. k. tandröta) vunnit en betydlig spridning bland allmänheten. Orsakerna till detta allmänna onda — som medför så ledsamma följder och ej minst bland dem **tandvärk** — äro flere samverkande, men förvisso påskyndas och förvärras det onda genom bristande tillsyn om tändernas vård och skötsel.

Noggrann renhållning är därför ett hufvudvillkor för tändernas bestånd!

Denna renhållning kan väl någon gång tillfyllstgöras med vatten och borste, der nämligen tänderna äro normalt utvecklade och regelmessigt ordnade i munnen; men detta är långt ifrån i allmänhet händelsen, och behöfves här, om än ej alltid dagligen, ett **tandpulver**, som innehåller beståndsdelar, lämpade att tillintetgöra bland annat, och hufvudsakligast, de syror, som dels införas i och dels bildas inom munnen själf och hvilka just äro den förmästa orsaken till tändernas förfall.

Undert. utsänder nu till allmänhetens gagn ett sådant, tillfyllstgörande tandpulver, som är verksamt utan att hafva de ringaste skadliga biverkningar och afsett för så väl barn som äldre. Pulvret är inlagdt i lämpliga askar, försedda med behörig stämpel. Till hvarje ask, och fästad rundt om denna, medföljer en *beskrifning*, försedd med samma stämpel och dess utom med min namnstämpel i facsimile.

Pulvret finnes å apoteken och flere parfymbutiker. Pris 1 kr. pr ask. Stockholm 1880.

Otto Ulmgren,

Med. doktor, praktiserande tandläkare.

[398]

Fiskebäckskils Badinrättning

öppnas innevarande år den 15 juni och hålles öppen till den 15 september. För rums anskaffande och öfriga uppllysningar rörande badanstalten torde man intill den 15 juni vända sig tiil *undertecknad*, adress Uddevalla, samt derefter till *Badhuskamreraren, Fiskebäckskil.*

Utförligare annons i n:r 20 och 22 af denna tidning.

Uddevalla i maj 1888

[384]

C. A. Berg.

General-Depôt

af **Bengers**

Normal-Ylle-Underkläder

för Herrar, Damer och Barn.

Normal-Lakan, Örngott, Kamelhärsfilar

och Åder-förbands-bindlar.

Platina-Lampa (luftrenande) och

Ozogen.

En gros och detalj. — Kataloger och priskuranter gratis.

GÖSTA VIDINGHOFF,

19 Drottninggatan 19.

[113]

Lacave y Ca, Cadiz. Äkta Spanska Viner i Stockholm. Fersenska Terrassen och Kungsgatan n:r 7. Telefon: 54 50. [3411]